

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Heimdall. Dansk Nyaars-Gave for 1816", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. VI. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_269-txt-shoot-idm200/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

om min Skrift, tilligemed denne lille Bog
at læse den om Europa, Frankrig og Na-
poleon, thi de kan oplyse hinanden; og ere,
ret forstaaede, et ganske fornøieligt Nyaaars-
vers til Ehyra Dannebod.

Kjøbenhavn, den 16 Decbr. 1815.

Til Dana.

Moder! Guld og grønne Skove
Var seer Bedende din Lyst,
Efter dem paa dybe Bove.
Stævned du til sierne Kyst,
Guld og Grønning har du fundet,
Dog er hærdat nu forsvundet,
Hvad Du fandt paa Verdens Hav.

VIII

Guldet gif saa brat til Grunde,
Ligger nu paa Havens Bund,
Alt som Karene henrunde,
Lynedes din Bøge-Lund;
Hvem tør dig vel brisfig love
Atter Guld og grønne Skove,
I den skaalgraa Winter: Tid!

Søge du paa Havets Strømme
Ifkun Verdens Glitter-Guld,
Elsked du i Barne-Dramme
Kun den Bøge med Rod i Muld,
Lad da Verden dig kun love
Atter Guld og grønne Skove,
Du dem venter dog omsonst.

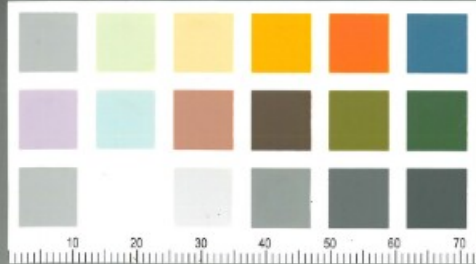
Har dig Muldets Gylben-Spylke,
Samfunds-Tegn for Klang og Glæde,
Elsked du kun som en Slygge
Bøge-Lundens lyse Krands,
Da tør, Moder! dig jeg love
Roden Guld og grønne Skove,
I den skaalgraa Winter: Tid.

IX

Moder! Moder! ei besmykke
Lar og vil jeg dine Døst,
Lange efter tomme Skjæge
Greb og jaged du med Lyf,
Søge Guld og grønne Skove
Ved at bryde Troe og Love:
Dane-Lov og Christen-Dom.

Men, lod du dig end besnære
Lil at bryde Trofæds Sed,
Aldrig kan dog Rust fortære
Danas gamle Kiærlighebd;
Den er nær med det beslagtet,
Som forgiort du har fornægtet:
Med det klare Himmel-Guld!

Saa, dig vinked Edens Smykke
I saa mangen hellig Stund,
Da dig glæbed kun som Skjæge,
Blanke Muld og grønne Lund,
Vilbe da dig Verden love
Roden Guld og grønne Skove,
Ei til Vøstet fløgst du Tid.

Kun naar underlig gjenføde
 Kunde sig for Andens Sæde
 Tidens sunde Morgenrøde,
 Jerden i sin Morgenglands,
 Da kun turde du sig love
 Meden Gulb og grønne Skove,
 Som du dunkelt kom ihu.

Derfor fra din gode Bætte
 Toner giennem Volas Sang,
 Sagnet sødt om Ibas Slette,
 Sødt men dog med Bemodsklang,
 Der ei saars Hætte-Gierning,
 Men kun Legen med Gulb-Lærning
 I den grønne Gudevang.

Derfor byder høit din Vole
 Med sit dybe Tonensald,
 Afsæne paa Gude-Stole
 Tavshed midt i Dvins Hald,
 Det tør Hei i dals Franke vove
 Thi hun mindes grønne Skove,
 Som er sunkne under Muld,

Flur fra Balders Døne-Lue
 Evinger Vola sig med Sorg,
 Skimter kun bag Surturs Lue
 Nøden Gulb paa Gimle-Borg;
 Kun naar Balhaf gaaer til Grunde,
 Seer hun eviggrønne Lunde
 Løste sig af Havets Skib *).

Da er ved en Hætte-Gierning
 Lænsødt den første Jord,
 Atter træffer da Gulb-Lærning
 Paa det grønne Talsborb,
 Da i Glandsens blanke Vove
 Svømmer Gulb og grønne Skove,
 Da er Hiertets Drom oplyst.

Dana! det var dette Hiert
 Som blev stabt af Himlens Gub,
 Til i Skin af Dvets Kierte
 At forklæres til Hans Brud,
 Derfor maatte sig berinde
 Morgensødens dunkle Minde
 Fæste som en Glemmigei.

*) At lige dybe, gaadesulde Toner virkelig klinge
 giennem Volas Sang ved enhver, hvem den
 giennemklang.

XII

Dana! det var denne Tunge
 Som blev fædt til Svanesang,
 Til i Chør de Kvad at sunge
 Som fra Davids Harpeklang,
 Derfor søde Bemøds: Toner
 Høge: Lunds grønne Krone
 Siennemklang fra Did til Did.

Derfor da i Dane: Sangen
 Hørelse ieg fik som Skjald,
 Hørbe saa mig Gaade: Sangen
 Med det dybe Tonefald,
 Kiært mig var hvert Kvad af Brage,
 Men ieg sandt dog aldrig Mæge,
 Til den dunkle Notu: Spa.

Derfor, som du nu kan høre,
 Der ieg Gud min Tunge gav,
 Fødtes Toner i mit Dre,
 Som ei synke i min Grad,
 Men Fal lege for mit Dre,
 Naar jeg mat ei meer kan røre
 Tungen i din Begjælv.

XIII

Derfor, som du skal fornemme,
 Der ieg Gud mit Hierte gav,
 Eignelser af det der hi i mig
 Sanked sig i gyldne Naar,
 Speilede sig i mit Hierte,
 Saa i Skin af Ordets Kierte
 Der din Søn fik Syn for Sagn.

Derfor, maatte ieg end kvæde
 For dig, Moder! som for Steen,
 Maatte uden Sonne: Glæde
 End ieg lægge mine Been,
 Kelig gif jeg dog til Hvile,
 Sukkende ieg vilde smile,
 Thi ieg veed din Time flaaer.

Ja ieg veed, engang dit Hierte
 Smelte Fal for Herrens Syn,
 At i Skin af Ordets Kierte
 Skal for Sagn og du faae Syn,
 At som jeg og du Fal love
 Gud for Guld og grønne Skove,
 Midt i verdslig Gattigdom.

XIV

Ja, naar du med Suf maae sunge:
Fugl har Rede, Næv har Grav,
Fæg har kun min Fugle-Lunge,
Dg min tørre Ranke's Stav;
Drestig Paak du eftersig:
Fattig Fugl hær mange rige;
Siunge født: Halleluja!

Denne er i Almindelighed en af de
mest populære og mest kendte
melodier af Grundtvig's
Kirkesange. Den er en af de
mest populære og mest kendte
melodier af Grundtvig's
Kirkesange.

Denne er i Almindelighed en af de
mest populære og mest kendte
melodier af Grundtvig's
Kirkesange. Den er en af de
mest populære og mest kendte
melodier af Grundtvig's
Kirkesange.

Denne er i Almindelighed en af de
mest populære og mest kendte
melodier af Grundtvig's
Kirkesange. Den er en af de
mest populære og mest kendte
melodier af Grundtvig's
Kirkesange.

